Maria, mama lui Ioan zis Marcu

Maria, mama lui Ioan zis Marcu

Când îngerul a deschis poarta închisorii pentru a putea ieşi Petru, în Faptele Apostolilor 12, apostolul se îndreaptă „spre casa Măriei, mama lui Ioan zis şi Marcu" (versetul 12). O adunare de rugăciune se ţinea chiar în seara respectivă în casa Măriei, pentru a se mijloci în favoarea acestui fidel slujitor al Domnului, iar Dumnezeu a ascultat rugăciunile şi le-a răspuns pe loc. Credinţa acestor oameni n-a fost prea mare (cum se întâmplă şi astăzi cu mulţi dintre noi) pentru că în timp ce Petru bate la uşă şi Roda (tânăra care răspunde) le comunică venirea apostolului, nimeni nu o crede, adăugând chiar că este nebună. Apoi, deoarece ea insistă, „ei zic: este îngerul (adică duhul) lui." Marcu era un nepot (sau un văr) al lui Barnaba (vezi Coloseni 4.10, în nota traducerii Darby). Petru scrie din Babilon, considerându-l „fiul său" (1 Petru 5.13). Cu o mamă şi un unchi credincioşi, cu o adunare creştină în casa mamei sale şi atât de legat de Petru pe care, probabil, îl cunoştea din copilărie, Marcu trebuie să fi suferit o puternică influenţă de natură să-l determine a merge de tânăr pe urmele Domnului Isus. Unii au emis chiar ipoteza că el ar fi fost însuşi tânărul care mergea după Isus, „neavând pe el decât o învelitoare de pânză de in." Au pus mâna pe el, dar el şi-a lăsat învelitoarea şi a fugit în pielea goală (Marcu 14.51-52). Numai Marcu relatează acest incident.

Maria dispunea de o casă destul de spaţioasă în care s-au putut aduna credincioşii, sau poate că ea chiar le-a pus la dispoziţie spaţiul respectiv cu acest scop; la rândul lui, Barnaba avea un ogor pe care l-a vândut, punând banii la picioarele apostolilor; se pare deci că Marcu aparţinea unei familii înstărite şi întrutotul devotate creştinilor.

Când Barnaba şi Saul au dus fraţilor din Iudeea darul Bisericii din Antiohia (Faptele Apostolilor 11.30), ei l-au văzut pe Ioan zis şi Marcu şi, părăsind Ierusalimul, l-au luat cu ei. Ceva mai târziu, Duhul Sfânt i-a trimis în prima călătorie misionară, având-l ca slujitor pe Ioan zis Marcu (13.5). Ajunşi într-o regiune nu tocmai ospitalieră, „Ioan s-a despărţit de ei şi s-a întors în Ierusalim" (13.13). Sfânta Scriptură nu ne dezvăluie motivele acestei bruşte despărţiri. Nu ştim dacă ea a fost determinată de nişte dificultăţi întâlnite pe parcurs, sau dorul după mama lui. Un lucru este sigur: procedând astfel, tânărul nu făcea voia lui Dumnezeu. Îl întâlnim mai târziu, cu ocazia marei conferinţe de la Ierusalim unde participau înşişi Pavel şi Barnaba spre a se decide dacă Neamurile trebuiau sau nu să ţină legea lui Moise (Faptele Apostolilor 15). Câteva zile mai târziu, Pavel îi propune lui Barnaba: „Să ne întoarcem şi să mergem pe la fraţii din toate cetăţile în care am vestit Cuvântul Dom-nului, ca să vedem ce mai fac" (versetul 36). Barnaba dorea să-1 ia şi pe nepotul său, dar „Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care-i părăsise din Pamfilia şi nu-i însoţise în lucrarea lor." Discuţia a devenit atât de aprinsă, încât cei doi s-au despărţit: Barnaba l-a luat pe Marcu şi a plecat cu corabia în Cipru. Pavel şi-a ales pe Sila şi a plecat „după ce a fost încredinţat de fraţi în grija harului Domnului." De aici încolo Pavel şi Barnaba nu vor mai lucra împreună.

Au trebuit să treacă 20 de ani până să auzim vorbindu-se iarăşi de Ioan zis Marcu, 20 de ani de trudă zadarnică — după părerea noastră — ani pierduţi aparent din cauza laşităţii şi infidelităţii, fără a se menţiona în Biblie un moment de reculegere şi pocăinţă, deşi poate că tânărul acesta a continuat „în afară" lucrarea Domnului. Iată lucruri care trebuie să ne străpungă inimile.

Cum acest slujitor greşise ţinta, ar fi trebuit, pentru moment, să stea deoparte. Să fi fost el oare cu Petru la Babilon o parte din timpul acesta? (1 Petru 5.13) Cine putea mai bine ca Petru să readucă pe drumul drept un copil al lui Dumnezeu care se abătuse? El putea să-i reamintească lui Marcu propria sa cădere (dacă nu cumva o şi aflase deja) şi să-1 asigure de iertarea pe care Dumnezeu o acorda pentru orice slăbiciune. Apostolul Petru fusese restabilit după câteva zile, dar pentru Marcu a fost o chestiune de câţiva ani. Mai târziu, el se va duce la Roma pentru a se reîntâlni cu Pavel (Coloseni 4.10), tocmai cu cel ce s-a opus altădată prezenţei sale. întâlnirea dintre Marcu şi Pavel nu ne este descrisă, dar putem fi siguri că greşeala de atunci fusese iertată, pentru că Pavel scrie: „Aristarh, prizonier împreună cu mine, vă salută; tot aşa şi Marcu, vărul lui Barnaba, cu privire la care aţi primit porunci... (dacă vine la voi, să-1 primiţi), şi Isus, zis Iust; ei sunt din numărul celor tăiaţi împrejur şi singurii care au lucrat împreună cu mine pentru împărăţia lui Dumnezeu, oameni care au fost o mare mângâiere pentru mine" (Coloseni 4.10-11). Acum, după ce toate lucrurile au fost puse la punct, Marcu devine pentru Pavel cel întemniţat un motiv de mângâiere.

Zilele lui Pavel devin din ce în ce mai sumbre. Majoritatea tovarăşilor săi îşi pierd curajul şi-l părăsesc pe apostol. Marcu însă nu cedează, ci-i rămâne fidel. „Numai Luca este cu mine. Ia pe Marcu şi adu-l cu tine, căci îmi este de folos pentru lucrare" (2 Timotei 4.11). Complet restabilit, Marcu este acum util pentru slujbă, tocmai el cel care fusese scos din lucrare. In momentele sale cele mai întunecoase, Pavel îl solicită pe Marcu. întemniţatul nu se mai află acum într-o casă cu chirie, ci într-o înfricoşătoare închisoare romană. Tradiţia pretinde că era vorba de o temniţă scundă, sumbră şi umedă, singura deschizătură fiind gaura pe care erau introduşi deţinuţii. Probabil că aici l-a întâlnit Marcu pe Luca, doctorul preaiubit, care a rămas în preajma lui Pavel. Ei au împărtăşit soarta umilă a bătrânului apostol care nu mai aştepta altceva decât momentul când Domnul avea să-l elibereze şi ei nu au şovăit a se expune pericolului provenit din acordarea îngrijirilor respective.

Marcu şi Luca au rămas foarte uniţi şi după aceea; slujitorul restabilit ne-a lăsat o istorisire a vieţii şi lucrării adevăratului Slujitor care nu a făcut niciodată vreo greşeală, iar medicul preaiubit ne-a dat relaţii importante cu privire la Medicul cel mare care a trăit printre noi ca Om între oameni.

Cum scopul acestor studii este să vorbească despre relaţiile dintre părinţi şi copii, îmi veţi spune că m-am abătut de la ce mi-am propus. Dar ce lecţie putem învăţa din tot ce am spus cu privire la Marcu? Iată care este aceasta: „învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, şi când va îmbătrâni nu se va abate de la ea" (Proverbele 22.6). Copilul nostru ar putea un anumit timp să meargă pe drumul voii lui, împlinindu-şi propriile sale pofte, însă va trebui să vină momentul când el să se întoarcă la Domnul ca urmare a învăţăturilor primite în copilărie, ajungând astfel să meargă „pe drumul voii lui Dumnezeu."